

Chương 16

Phát hiện sự cấu kết

ọi người ở dọc đường cứ mãi ngắm nhìn ba người: Thiên Trung, Các Các và Oanh Oanh.

Họ cứ trầm trồ khen ngợi, và có lẽ chưa bao giờ họ nhìn thấy người đâu mà đẹp như thế này.

Trời trưa nắng cháy bỏng, khô cả đôi môi.

Thiên Trung dừng bước trước một quán nước ven đường cái quan dẫn vào trấn Vũ Hán.

Đây là một cái quán tạm ở bên đường, dùng để cho khách bộ hành lữ đường ghé vào uống chung trà, trước khi tiếp tục lên đường.

Vừa thấy ba người của Thiên Trung bước đến, lão chủ quán đã hối hả chạy ra tiếp đón.

Thật ra quán chỉ có che mấy tấm vải bạt bên trên để che nắng che sương, bốn bề trống trải, chẳng có tấm vách nào cả.

Thiên Trung cùng Oanh Oanh và Các Các ngồi xuống một bàn cạnh bóng râm của một thân cây khá cao, từ ngoài kia vươn tới.

Các Các nói với lão chủ quán:

- Cho ấm trà để bọn ta giải khát.
- Dạ, khách quan chờ cho một chút, sẽ có ngay.

Lão chủ quán bỏ chạy trở lại cái bếp gần đấy, lấy bình trà và ba cái chén đem ra, đặt lên bàn rồi trở lui.

Thiên Trung hớp một ngụm trà, rồi nói:

- Từ đây đến trấn Vũ Hán chẳng còn bao xa nữa, chúng ta ngồi nghỉ chân một lát rồi đi tiếp.

Hai cô gái gật đầu không nói gì.

Chợt Oanh Oanh và Các Các buông rót chén trà xuống bàn, thân người lão đảo suýt té.

Thiên Trung hốt hoảng, đứng bật dậy toan đỡ lấy thân người của hai cô gái, nhưng đầu óc của chàng cũng quay cuồng nên biết mình đã uống phải thuốc mê của lão chủ quán.

Thiên Trung giả vờ ngã đầu lên bàn như đã bị trúng thuốc mà mê man nhưng thực chất chàng đã đề khí đưa lên đầu để đánh tan thuốc.

Cũng may nhờ chàng đã được ngâm mình trong hồ băng hàn, nên sau khi Thiên Trung đề khí, lập tức thuốc mê bị chế ngự và theo làn sương mỏng thoát khỏi ra ngoài.

Lão chủ quán nhìn thấy làn sương mỏng trên đầu Thiên Trung thì lấy làm lạ, song lão cũng chẳng mấy quan tâm. Lão đưa tay huýt sáo làm hiệu.

Mấy bóng người từ bên ngoài mấy lùm cây phóng vào.

Thiên Trung nghe bên tai có tiếng nói:

- Có phải hấn là Thiên Trung?

Tiếng của lão chủ quán:

- Chủ nhân cho sắp đặt quán nước này là để đón lỏng hấn thì hỏi sao lại không phải.

- Có phải đó là thanh Chấn Thiên Kiếm?

Lão chủ quán đáp:

- Chính là Chấn Thiên Kiếm, vật mà chủ nhân chúng ta đang cần đến.

- Ra tay đi là vừa.

Có tiếng chân bước tới cạnh bên, Thiên Trung bèn đưa chân khí lên hai tay chuẩn bị xuất phát chuồng pháp.

Nghe gió lộng bên tai, chàng bèn bật người dậy làm lão chủ quán và gã nọ đứng gần đó giật mình.

Lão chủ quán bật thốt:

- Người không bị trúng thuốc mê ư?

Thiên Trung vừa đưa tay lên vừa trả lời:

- Một chút thuốc mê cỡ con của bọn người đủ làm ta bị hại hay sao?

Cánh tay chàng đánh ra thì triển công phu tuyệt chiêu của sư phụ chàng là Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.

Công phu có tên gọi là Bách ảo thiên biến tam thức. Loại võ công này thường để sử dụng khi đối thủ áp sát bên người của mình.

Thiên Trung từ khi thọ giáo chiêu thức này tới nay, đây là lần đầu tiên chàng đem ra ứng dụng.

Gã hán tử áo xanh vừa thấy tay chàng vung lên, hấn đã thấy mắt mình hoa lên, không còn thấy gì nữa. Hấn hốt hoảng, vội định thần lại song đôi mắt của gã đã bị cánh tay của Thiên Trung làm cho phân tâm.

Bách ảo thiên biến tam thức là loại công phu khi sử dụng sẽ làm cho đối phương nhìn thấy có hàng vạn cánh tay đánh ra, không thể nào phân biệt được đâu là hư thủ, đâu là thực thủ.

Sau đó sẽ dùng tay còn lại để tấn công, để đối thủ chẳng tránh né được, rồi mới áp dụng cả hai tay mà hạ địch thủ, vì vậy mới gọi là tam thức.

Thiên Trung từ lúc được Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng truyền nội lực qua, cộng với nội lực có sẵn, làm sức của chàng tăng lên gấp ba bốn lần, nên một khi chàng ra tay thì chiêu thức lập tức nhanh đến độ xuất quỷ nhập thần, không sao mà lường được.

Gã hán tử áo xanh còn lính quỳnh, chưa biết phải làm gì thì đã thấy cánh tay còn lại của đối phương đánh ra. Hắn hốt hoảng nhảy lùi lại để tránh, nào ngờ hai tay của Thiên Trung đã phối hợp đánh tới.

Lần này Bách ảo thiên biến tam thức mới phát huy được hết sự tuyệt diệu của nó. Một luồng nội lực tuôn ra, bắn thẳng sang khiến gã áo xanh kêu "ối" một tiếng và bay tuốt ra bên ngoài.

Nhìn thấy đồng bọn bị hại, lão chủ quán cùng gã hán tử mặc áo xám liền bay vọt tới chỗ bàn, nơi Oanh Oanh và Các Các đang gục đầu mê man.

Cũng may Thiên Trung nhìn thấy kịp, chàng vội cất người bay lướt tới.

Thanh kiếm Chấn Thiên Kiếm trên tay chàng vũ lộng, phát động các chiêu pháp của bài quyền kiếm do sư phụ chỉ dạy.

Ảo pháp này dương đông kích tây có tên gọi là Tảo đăng quần ma, mà có lần chàng dùng trước đây nhưng lần này công năng phát huy cực kỳ lợi hại hơn lần trước nhiều. Kiếm ảnh phát ra như hư hư, thực thực, biến ảo khôn lường. Quả là công lực càng cao thì bí pháp càng biến đổi tăng tiến.

Chàng dùng công phu nội gia để tri triển kiếm pháp, khiến hai gã đối thủ tán đởm kinh hoàng.

Gã hán tử áo xám liền lĩnh vung kiếm lên gạt.

Lão chủ quán thấy thanh quang lấp lánh thì vội rút chân nhảy về.

Thiên Trung cười khẩy vì ngại cho gã hán tử áo xám chẳng biết sự lợi hại của thế đánh của chàng, nên xoay thanh Chấn Thiên Kiếm một cái, làm giảm bớt đi khí thế của chiêu kiếm đang đánh tới, rồi gạt luôn vào thanh kiếm của địch thủ.

Choang! Một tiếng.

Gã hán tử áo xám có cảm giác cánh tay phải bị gãy lìa, tê rần. Thanh kiếm trên tay hắn suýt chút nữa rơi xuống đất.

Hắn thối lui đến mấy bước ra sau mới đứng vững được.

Thiên Trung loang Chấn Thiên Kiếm lên một vòng và nhảy đến bên cạnh Oanh Oanh và Các Các.

Bất chợt chân tấn của chàng hơi chập choạng, đầu óc lơ mờ.

Nguyên là lúc nầy khi Thiên Trung dùng khí lực đưa thuốc mê ra ngoài, nhưng vì chưa đẩy ra hết, chàng đã nhổm người dậy phát động tấn công nên một ít thuốc mê được dịp phân tán trở lại, ức chế bộ não của chàng.

Thiên Trung rúng động thầm nhủ:

"Chết rồi, mình cảm thấy choáng váng quá, nếu để bọn họ biết được thì nguy mất."

Nghĩ đoạn vận lực cho tấn vững lại, một mặt đưa Nghịch chân kinh lên đẩy khí mê ra ngoài. Nhưng vì nó đã phân tán vào trong máu, không sao tích tụ trở lại được.

Thiên Trung lật đặt vung bàn tay trái đánh ra một chuồng. Luồng kinh phong ào ạt bay tới chỗ ba gã nọ, làm chúng nhanh chân nhảy tránh đi.

Cũng may quán là chỗ trống trải nên ba gã nọ dễ dàng tránh khỏi.

Riêng Thiên Trung sở dĩ chàng đánh ra một chuồng vì có chủ ý làm đối phương phải nhảy tránh. Và chỉ nhờ đó, chàng mới có thể hai tay ôm xóch hai cô gái cặp vấp bên nách, rồi dùng thuật khinh công phóng đi thật lẹ, rời khỏi quán ngay lập tức.

Đám người ở phía dưới chỉ biết đưa mắt nhìn theo chứ chẳng đuổi, bởi họ biết họ không phải là đối thủ ngang sức ngang tài với chàng thiếu niên ấy.

Còn riêng về Thiên Trung, ôm hai cô gái rồi cứ nhắm hướng trước mặt mà chạy, được một lúc sau chàng mới dừng lại.

Nơi đây là đầu thì chàng chẳng rõ, nhưng bốn bề vắng lặng, không một bóng người. Thiên Trung bèn đặt Oanh Oanh và Các Các xuống, để họ nằm lên một phiến đá bằng phẳng.

Chàng quan sát nét mặt của hai người, thấy chẳng có gì là quan trọng, song họ cứ ngủ mê mải, không có cách nào làm cho tỉnh lại được.

Về phần bản thân của chàng, vẫn còn ít nhiều bị thuốc mê làm cho choáng váng. Chàng bèn ngồi xếp bằng lại, tọa công dùng nguyên khí đẩy thuốc mê ra ngoài.

Toàn thân của Thiên Trung liền được một làn sương mỏng tỏa quanh, bao bọc lấy người chàng, phủ kín cả gương mặt và lan rộng ra tới vài thước. Chính phần nào làn khói này đã tác động tới Oanh Oanh và Các Các mà mãi tới sau này chàng mới biết.

Độ tàn một cây nhang, Thiên Trung thôi điều tức. Chàng mở bừng mắt ra, cảm thấy sáng khoái hẳn lên, điều này chứng tỏ thuốc mê đã hoàn toàn bị tống khứ ra khỏi cơ thể của chàng.

Thiên Trung nhìn qua hai cô gái, vẫn thấy họ nhắm nghiền mắt lại, dường như chẳng có chút gì khả quan hết. Thiên Trung lấy làm lo, chàng bèn bụng bảo dạ:

"Để mình trở lại chỗ quán, bắt lão chủ quán giao thuốc giải mới được".

Quan sát chỗ đứng một lần nữa, Thiên Trung cảm thấy rằng phần nào yên tâm vì chàng nghĩ đến lấy thuốc giải xong sẽ quay trở lại ngay, nên quyết ra đi.

Thiên Trung liền lướt nhanh như tên bắn, xuyên qua rừng cây dày lá, định hướng về căn quán đã chiến mà đi tới.

Bất chợt chàng thấy phía trước mặt có hai bóng người đang chạy về phía tả của khu rừng. Họ hoàn toàn không phát hiện ra Thiên Trung.

Chàng phát hiện ra hai người này chẳng ai khác hơn mà chính là hai trong ba gã lúc nãy ở quán.

Thiên Trung nhíu mày lẩm bẩm:

- Bọn chúng đi đâu vậy? chẳng lẽ chúng đang truy tìm mình? Cứ theo họ chắc rồi.

Đoạn chàng dùng thuật khinh công bám theo, giữ một khoảng cách vừa phải không để bị phát giác.

Hai gã nọ tức là hai hán tử mặc áo xanh và áo xám lúc nãy đấu với chàng tại quán. Chúng cứ lướt đi, len lỏi trong rừng cây tiến về phía trước.

Một lúc sau cả hai dừng lại trước một khoảng đất khá trống, có mấy dãy cây bao bọc bên ngoài.

Ở phía đối diện với hai gã hán tử có một người đang đứng khoanh tay, đầu đội chiếc nón rộng vành có mạn che phía trước.

Thiên Trung giật mình vì nhận ra ngay người đó chính là kẻ đã gặp và đấu qua tại Thiếu Lâm cách đây ít hôm.

Chàng âm thầm ẩn mình vào một tàng cây rậm lá, lắng nghe cuộc trao đổi giữa hai gã hán tử và người che mặt.

May thay cho chàng là nơi chàng đứng ở phía dưới gió, nên không bị phát hiện và rất dễ dàng nghe được mọi chuyện nhờ gió đưa tới.

Nguyên những người có võ công cao thì thường nếu đứng trên hướng gió, dẫu có ai núp lén để rình nghe đều bị phát hiện được, bởi công phu đã cao, tất hơi thở của kẻ địch xuất phát sẽ làm phát ra tiếng động, nhờ theo gió đưa tới sẽ dễ làm lộ nơi ẩn náu. Trái lại, bởi Thiên Trung đứng ở phía dưới, gió thổi từ chỗ người che mặt thổi tới phía chàng, nên câu chuyện của họ đều bị chàng nghe được.

Gã áo xanh cúi chào người che mặt, rồi nói:

- Bẩm chủ nhân, gã Thiên Trung đã thoát rồi.

Người che mặt giật mình:

- Người vừa nói cái gì? Hấn thoát là sao? Chẳng lẽ lão nô không bỏ Mê hương tán vào trà hay sao?

Gã áo xám cất giọng:

- Bẩm chủ nhân, lão nô đã bỏ Mê hương tán vào trán, song gã Thiên Trung chẳng hề hấn gì.

Người che mặt chép miệng:

- Thật là kỳ lạ, từ xưa tới nay, chưa một cao thủ nào thoát khỏi Mê hương tán của ta. Hấn là người thứ nhất.

Mê hương tán là một loại thuốc mê cực mạnh. Nếu dùng phóng ra ngoài không khí nó lập tức phân tán ra và bay đến người cần hại. Còn bỏ vào nước uống thì sự phát tán sẽ nhanh hơn vì nó đi thẳng vào cơ thể.

Bất cứ ai khi trúng phải Mê hương tán, nếu công phu cao cũng phải lịm đi ít ra vài canh giờ. Còn công phu thấp sẽ ngất đi ít nhất một đến hai ngày rồi sẽ tự hết.

Riêng Thiên Trung bởi chàng ngâm mình trong hồ băng hàn, nên đó là một kỳ tích. Về phần người che mặt nghe nói Thiên Trung chẳng hề hấn gì khi uống phải Mê hồn tán thì trong lòng chẳng yên tâm chút nào.

Hấn chấp tay sau lưng:

- Thiên Trung không hề hấn gì, thế còn hai cô gái theo hấn thì sao?

Gã áo xanh đáp:

- Họ đã bị trúng thuốc mê man, nhưng được Thiên Trung đem đi luôn.

Người che mặt thốt:

- Hai nữ nhân kia dù có giỏi đến đâu cũng phải vài canh giờ sau mới mong tỉnh lại. Lúc này đối với gã Thiên Trung là một gánh nặng, nên chia nhau tìm kiếm.

- Dạ!

Người che mặt nói tiếp:

- Bằng mọi cách phải lấy cho được Chấn Thiên Kiếm. Đêm nay chúng ta gặp lại nhau trong trấn Vũ Hán.

- Dạ!

Người che mặt xoay lưng phóng đi, hai gã hấn tử cũng liền sai đó bỏ đi.

Thiên Trung nghe người nọ nói chỉ sau vài canh giờ Oanh Oanh và Các Các sẽ tự hồi tỉnh lại thì chàng yên tâm lắm, nhủ thầm:

"Như vậy không cần thuốc giải làm gì, bây giờ mình trở lại chờ Oanh Oanh và Các Các tỉnh hẳn rồi sau đó cùng vào trấn Vũ Hán. Trước tìm Kim Bình, sau đó dò xem bọn người này là ai".

Nghĩ mọi việc chu toàn, Thiên Trung đi trở lại chốn cũ.

Nhưng khi tới nơi Thiên Trung giật mình vì không thấy Oanh Oanh và Các Các đâu nữa. Chàng hốt hoảng quan sát lại nơi này xem mình có đến lộn chỗ hay không, nhưng tuyệt nhiên là chàng đến chẳng sai. Vậy hai cô gái biến đâu mất rồi?

Thiên Trung cau mày nghĩ bụng "lạ quá", rõ ràng khi mình đi thì họ còn nằm ở đây kia mà, không lý nào lại tỉnh dậy mau như vậy? Người che mặt nói rất rõ, dù muốn hay không cũng phải vài canh giờ sau mới hy vọng tỉnh lại, có lý nào?

Nghĩ tới đây chợt Thiên Trung giật mình vì chàng lại nghĩ. Có thể đã có người thừa lúc chàng đi vắng đã đến bắt cả hai đem đi cũng nên. Lòng chàng canh cánh lo sợ. Nếu quả thật điều này xảy ra thì biết ăn nói làm sao với Huyết Thủ Bà Bà và Cước Vi Bộ Tam Môn Khách?

Thiên Trung bèn trở thuật khinh công bay lướt đi trên các đầu ngọn cây cao, tìm kiếm trong phạm vi hơn mười mấy trượng vuông song cũng không tìm ra được gì.

Cuối cùng chàng quyết định vào trấn Vũ Hán tìm Kim Bình rồi tính sau.

Bây giờ cũng đã xế chiều, ánh tà dương chênh chếch ngả về phía tây. Thiên Trung nhắm hướng trấn Vũ Hán đi tới.

Công việc đầu tiên là chàng tới tửu điểm nơi trước kia chàng đã từng cứu Oanh Oanh khỏi Giảng Hoài Vũ và cũng là nơi chàng gặp lại Tống Kim Bình.

Cảnh cũ vẫn còn đây song người xưa thì chẳng thấy đâu.

Thiên Trung thở dài toan bước đi song gã tiểu nhị vừa nhìn thấy chàng, hẳn đã nhớ ra ngay bèn chạy tới:

- Trương đại hiệp, rất mừng là đại hiệp đã trở lại. Xin mời vào tậ xá.

Thiên Trung xua tay:

- Đa tạ tiểu nhị ca! Tại hạ có chuyện phải đi, xin hẹn dịp khác.

Gã tiểu nhị lại nói:

- Hiện Giảng đại hiệp đang có mặt tại đây. Trương đại hiệp không muốn diện kiến?

Nghe nhắc đến Giảng Hoài Vũ có ở đây, Thiên Trung bèn nói:

- Nếu vậy phiền tiểu nhị ca hướng dẫn tại hạ đi gặp Giảng đại huynh vậy.

Thiên Trung nghĩ có thể Giảng Hoài Vũ sẽ biết hiện Tống Kim Bình ở đâu, nên chàng quyết định đến gặp.

Gã tiểu nhị chỉ tay lên lầu.

- Hiện Giảng đại hiệp ở trên lầu, để tiện nhân đưa Trương đại hiệp tới đó.

Nói đoạn hắn liền đi trước dẫn đường. Thiên Trung lật đật nổi gót theo sau.

Gã dẫn chàng tới một căn phòng đóng chặt cửa. Hắn thốt:

- Giảng đại hiệp!

Từ bên trong có tiếng của Hoài Vũ:

- Chuyện gì đó? không thấy ta đang nghỉ hay sao mà còn tới phá rầy?

Thiên Trung phát tay cho gã tiểu nhị trở lui rồi chàng cất giọng:

- Giảng đại ca, không nhận ra tiếng của đệ sao?

Có tiếng chân bước ra gấp và cửa phòng bật mở. Gương mặt của Giảng Hoài Vũ vừa sửng sốt vừa vui mừng.

Hắn trở mắt nhìn Thiên Trung từ đầu đến chân, rồi đi ngược trở lên từ chân tới đầu.

- Đại ca làm gì nhìn đệ dữ vậy?

Giảng Hoài Vũ chép miệng:

- Đệ không chết ư?

- Tất nhiên là không. Nếu chết sao đệ còn đứng đây nói chuyện với huynh được?

Giảng Hoài Vũ nắm lấy tay Thiên Trung kéo vào phòng. Hắn thấp thêm đèn cho sáng.

Giảng Hoài Vũ lại nhìn qua Thiên Trung nói:

- Lúc nghe tin đệ bị Doãn Chí Bình đánh rơi xuống vực thẳm, lòng ta đau như cắt. Định đến U Hồn Cốc quyết một trận sống còn nhưng sư bá Hà Thất Phong không cho đi. Chuyện như thế nào đệ kể lại cho huynh nghe?

Thiên Trung thốt:

- Để lúc nào rảnh rồi đệ sẽ thuật lại cho huynh biết, còn bây giờ huynh hãy nói cho đệ biết một việc.

Nghe Thiên Trung hỏi, Giảng Hoài Vũ biết ngay chàng muốn hỏi việc gì, bèn nói:

- Đệ muốn hỏi về Tống cô nương phải không?

- Đúng vậy!

Giảng Hoài Vũ liền nói:

- Đệ có biết không, từ lúc Tống cô nương biết tin đệ bị hại, lòng Tống cô nương đau buồn lắm...

Thiên Trung nghe Giảng Hoài Vũ ca cẩm, chàng vội cắt ngang:

- Đệ muốn biết hiện Tống muội đang ở đâu?

- Nơi hẹn ước cũ của đệ và Tống tiểu thư đó.

Thiên Trung thoát đầu không rõ nơi đó ở chỗ nào, song chợt nhớ ra là khu rừng Trúc Lâm đạo nào, nơi mà chàng nói sẽ cùng Tống Kim Bình đến ngắm ánh quang dương mỗi bình minh.

Chàng bèn đứng dậy toan bỏ đi thì Giăng Hoài Vũ cau mày:

- Đệ định làm gì?

- Đệ đến rừng Trúc Lâm.

Giăng Hoài Vũ nhăn mặt:

- Bây giờ trời đã tối rồi, đệ đến đó làm gì?

- Tất nhiên là tìm Tống muội.

Giăng Hoài Vũ nói:

- Giờ này Tống tiểu thư có nơi đó hay sao?

- Vậy nàng ở đâu?

Giăng Hoài Vũ lắc đầu:

- Huynh cũng chẳng biết.

- Thế Tống muội sống ra sao khi lưu lại Vũ Hán này?

Giăng Hoài Vũ thốt:

- Huynh chỉ biết mỗi sáng Tống muội thường đến chỗ hẹn với đệ để ngắm cảnh mặt trời mọc. Sau đó thì bỏ đi nhưng chẳng hiểu là đi đâu.

Thiên Trung lặng người.

- Tống muội thân gái cô cút, lại chẳng biết chút công phu gì, sống ở chốn rừng sâu làm sao an toàn được. tại sao huynh không bảo vệ Tống muội?

- Ta có làm điều đó, song Tống tiểu thư đâu chịu. Thử hỏi ta làm sao bây giờ?

Thiên Trung tỏ ra lo âu, cứ đi lại quanh phòng.

Giăng Hoài Vũ thấy vậy liền nói:

- Ân tình của đệ đối với Tống cô nương sâu đậm. Biết được Tống tiểu thư chắc muôn vàn cảm động lắm. Nhưng ta khuyên đệ chớ âu lo như vậy, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai đến đó cũng chưa muộn kia mà.

Thiên Trung không biết làm gì hơn nên đành gật đầu cho Giăng Hoài Vũ yên tâm. Song thực chất trong lòng chàng cũng chẳng mấy yên ổn.

Chàng mong trời chóng sáng để đi rừng Trúc Lâm, tìm gặp nàng để bỏ nỗi nhớ nhung sau bao ngày xa cách.

Thiên Trung cầm lấy Chấn Thiên Kiếm bước ra cửa. Giăng Hoài Vũ hỏi:

- Đệ đi đâu vào giờ này?

- Đệ muốn đi dạo một lúc, rồi sẽ trở về. Huynh an tâm, đệ chẳng làm gì đâu.

Giăng Hoài Vũ gật đầu chẳng hỏi gì nữa.

Thiên Trung đẩy cửa bước ra bên ngoài, sau đó đi dọc theo lối hành lang ra bên hông căn lầu.

Thiên Trung đứng ngẩng nhìn ánh trăng hạ tuần lên chậm ở phía xa xa mà lòng dạ ngổn ngang như tơ vò trăm mối.

Còn một số việc mà chàng cần phải làm, trọng trách đè nặng lên đôi vai của đáng tu mi. Trừ tà đạo đó là nhiệm vụ nặng nề nhất mà chàng cần phải làm.

Thiên Trung đưa cao Chấn Thiên Kiếm lên, rồi cao hứng chàng vung kiếm múa ra mấy chiêu thức để giải sầu.

Gươm vung, gió lộng lòng tê tái,
Một dãy mây sầu tan loãng không.
Cõi lòng tan biến theo hồn kiếm,
Nhất nhất, không không quyện tơ đồng.

Thiên Trung thâu kiếm khẽ thở dài, thâm tâm chàng ẩn chứa nỗi niềm ẩn thức khó tả.

Đứng được hồi lâu, chàng toan quay gót trở lui. Chợt nghe có tiếng chân bước ngoài xa, chàng bèn nhìn tới thì nhận ra đó là người che mặt.

Chàng giật mình và tự hỏi:

- Hắn ở đây hay sao? Đúng rồi, ban chiều hắn có hẹn gặp lại hai gã kia tại trấn Vũ Hán. Nhân dịp này để xem chúng nói gì với nhau.

Nghĩ đoạn chàng bèn rón rén bám theo sau người che mặt.

Người che mặt hoàn toàn không hay biết mình đang bị theo dõi nên cứ ung dung bước đi.

Đi hết dãy hành lang bên trái, đoạn người này phóng mình lên mái nhà bỏ đi.

Thiên Trung không dám chậm trễ, bèn giở thuật dạ hành (đi trong đêm) bám sát.

Vì sợ đối phương có thể phát hiện ra mình, chàng áp dụng lối dạ hành kết hợp với ảo ảnh ma pháp. Nên chàng chỉ là một vật mờ ảo hòa lẫn trong đêm tối. Cho dù cao thủ nào có công phu thượng thừa cũng chưa chắc đã nhận ra thân hình của Thiên Trung.

Người che mặt phi thân liên tiếp qua mấy nóc nhà, cứ nhắm hướng tây của trấn Vũ Hán mà đi tới.

Được một lúc, người này dừng lại trước một tòa nhà còn sáng đèn, rồi phóng xuống dưới sân.

Thiên Trung ẩn sau một mái ngói gần đó, nhìn thấy người che mặt đáp xuống sân của tòa nhà còn sáng đèn thì trong lòng chàng lấy làm nghi hoặc. Chàng cau mày tự nhủ:

"Hắn quen ai ở trấn Vũ Hán này? Xem ra tòa nhà đồ sộ nguy nga như vậy, đâu là chỗ bình thường?"

Nổi tính tò mò, Thiên Trung bèn lướt tới rồi trở thuật phi hành bay lượn từ mái nhà này sang mái nhà khác, chẳng khác cánh dơi ăn đêm. Chàng đáp nhẹ xuống mái ngói nơi người che mặt vừa bước vào.

Thiên Trung cẩn thận mở một tấm ngói ra và nhìn xuống bên dưới.

Trong phòng, người che mặt đang ngồi ở trên ghế, cạnh bên là một lư đồng khá cao, đang tỏa ra từng làn khói trầm thơm phức. Trịch về phía đông kia một chút, một người đang đứng xoay mặt về phía đông, nên Thiên Trung không sao thấy rõ mặt được.

Người bịt mặt lên tiếng:

- Ta thật không ngờ Thiên Trung mạng lớn như vậy. Rớt xuống vực sâu không chết, thế mà khi trở lại công phu còn tăng tiếng rất nhiều, tư cách lạ lùng và khá hơn lúc trước rất nhiều.

Người kia xoay trở lại, bất chợt Thiên Trung giật mình. Chàng chớp mắt không còn tin ở đôi mắt của mình.

Người này vừa xoay mình lại, Thiên Trung nhận ra ngay chẳng ai xa lạ, chính là Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình.

Vừa nhìn thấy mặt cừu nhân, lòng chàng bùng lên cơn giận dữ khó tả, muốn nhảy xuống quyết cùng hắn sinh tử một trận.

Nhưng chàng kịp thời ngăn lại được sự căm giận của mình lại. Bởi chàng biết rằng một mình đã khó đối đầu với người che mặt kia, huống hồ gì lại có thêm Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình thì cán cân lực lượng chắc chắn phần thắng sẽ nghiêng về phía họ.

Thiên Trung đành lặng lẽ theo dõi. Chàng điều tiết hơi thở cho thật khẽ để không bị phát hiện, sau đó lắng tai nghe câu chuyện của họ.

Doãn Chí Bình đi từ từ lại ghế, nhưng hắn không ngồi xuống, chỉ đứng nhìn vào mặt người che mặt, cất giọng:

- Việc thống nhất võ lâm Trung nguyên để trở thành minh chủ của các hạ, tại hạ nghĩ không còn dễ dàng nữa rồi.

Thiên Trung nghe Doãn Chí Bình nói vậy thì lấy làm lạ lắm. Chàng nhủ thầm:

"Hắn nói sao lạ, từ trước đến nay trên giang hồ ai lại không rõ chính hắn muốn giành lấy ngôi minh chủ võ lâm Trung nguyên. Sao bây giờ lại bảo rằng chức quan ấy là do người kia muốn? Nói như vậy không lẽ trên Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lại có một nhân vật khác, núp dưới cái bóng của hắn để mưu sự việc lớn? Và kẻ đó chính là người che mặt này? Quả thật nếu đúng như vậy, người này chẳng đơn giản chút nào. Người như Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình còn chịu dưới quyền của người này, cũng đủ rõ người che mặt lợi hại ra sao rồi".

Nghĩ xong Thiên Trung tiếp tục lắng nghe câu chuyện bên dưới.

Người che mặt lên tiếng:

- Cái gai trước mắt mà ta cần phải nhổ tức khắc là Thiên Trung. Hiện hắn đang có Chấn Thiên Kiếm trong tay, chẳng bao lâu hắn sẽ tìm ra kiếm phổ. Như vậy ta càng bất lợi.

Doãn Chí Bình chép miệng:

- Quả nhiên như vậy. nếu để Thiên Trung trở thành thiên hạ vô địch e rằng chỗ đứng của chúng ta cũng không có chứ đừng nói chi đến chiếc ghế võ lâm minh chủ.

Người che mặt thở dài, dường như hắn đang lo âu. Cũng may khuôn mặt ấy đã được giấu đi, nếu không có lẽ mọi người sẽ nhận thấy được nỗi u hoài trên ấy.

- Bằng mọi cách phải đoạt bằng được Chấn Thiên Kiếm, mưu đồ bá vương của ta mới đạt thành.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình thốt:

- Hiện các nẻo đường trong Vũ Hán đã bị phong tỏa, mọi hành động của Thiên Trung đang bị giám sát rất ngặt.

Người che mặt chợt hỏi:

- Việc ở chùa Thiếu Lâm ra sao rồi?

- Các hạ yên tâm. Hiện người của Thiếu Lâm đang tập trung lực để bảo vệ, nên họ chẳng ra ngoài được. Không ngờ chỉ cần một mẹo nhỏ của các hạ mà đã giữ chân được Tuệ Tăng đại sư ở lại Thiếu Lâm.

Người che mặt cất giọng:

- Hiện nay chỉ có phái Thiếu Lâm là trở ngại lớn nhất ngăn chặn chúng ta. Nếu không bày ra quỷ kế đó thì làm sao giữ chân họ lại Thiếu Lâm tự. Để họ xen vào chuyện ta lại càng rắc rối to.

Thiên Trung ngồi trên mái nhà, hứ một tiếng trong họng, bụng bảo dạ:

"Hứ, thì ra bọn chúng cũng quỷ quyết thật. Lập kế gây tử vong ở Thiếu Lâm tự nhằm gây hoang mang cho môn đồ ở đó là cốt để giữ chân mọi người lưu trú không đi đâu được, bởi cứ lo nôm nớp bị địch nhân tấn công. Chỉ cần cái mẹo vặt như vậy là có thể cấm cố mấy ngàn giáo đồ Thiếu Lâm rồi. Cả Hà tiên bối cũng vô tình ở lại đó luôn. Mình phải mau chóng báo tin này đến Thiếu Lâm để mọi người hay mới được".

Người che mặt nói tiếp:

- Chỉ cần Thiếu Lâm bị giữ chân, còn Nga Mi và Võ Đang đã là người của ta, còn Tây Vương phái cho dù không muốn cũng đã là người một nhà rồi. Thử hỏi việc lớn sao không thành? Nhưng nói chung...

Doãn Chí Bình ngắt lời:

- Có phải các hạ vẫn còn ngại Thiên Trung?

- Ngoài hấn ra ta còn một mối lo nữa.

Doãn Chí Bình cau mày, chợt hiểu:

- Tứ Xuyên Đường môn?

- Quả nhiên đúng như vậy. Độc của Đường môn đến ngày hôm nay vẫn còn là trở ngại cho chúng ta.

Doãn Chí Bình cười xòa:

- Các hạ quên rằng ta vẫn còn Tống Kim Bình hay sao?

Người che mặt lộ vẻ bất ổn, thốt:

- Tống Kim Bình là một cô bé không dễ gì bắt buộc được đâu.

- Nhưng chúng ta vốn có thể lấy quyền lực để khống chế.

Người che mặt cười khẩy:

- Nếu đơn giản thì ta đã bắt Tống Kim Bình ghi chép lại Đường môn độc kinh từ lâu rồi, và có coi Tứ Xuyên Đường môn ra gì.

Thiên Trung ở trên mái ngói cau mày, chàng nghe họ bàn luận đến Tống Kim Bình thì trong lòng gợi lên một nỗi âu lo. Chàng nhủ:

"Không lẽ Tống muội đã bị bọn này bắt hay sao? Không thể như thế được, nếu có thì Giảng Hoài Vũ đã cho mình hay biết rồi. Cứ chờ xem sao, quả thật Tống muội bị bắt thì mình sẽ tìm cách cứu cũng chưa muộn".

Lúc này bên dưới, Doãn Chí Bình cất giọng:

- Tại hạ còn một mối lo nữa, muốn bày tỏ với túc hạ.

- Cứ nói thử xem sao.

Doãn Chí Bình chép miệng:

- Nếu ông trời giúp vận cho Thiên Trung tìm được kiếm phổ, thì là đại nạn cho chúng ta. Cho nên tại hạ nghĩ ngay bây giờ ta nên lập một toán người để hạ sát hắn.

Người che mặt nói:

- Ta cũng có nghĩ tới điều đó...

Đang nói chợt người che mặt ngưng bật, quát khê:

- Ai? Sao dám nghe lén chuyện của bốn gia.

Thiên Trung giật mình, cho rằng đã bị che mặt phát hiện ra hành tung của mình. chàng nghĩ bụng:

"Đã vậy rồi mình còn núp để làm gì, xuất đầu lộ diện là hơn."

Bên dưới, người che mặt lại nói:

- Anh hùng quân tử sao lại núp núp, ló ló như phường chó đói?

Nghe người che mặt mắng chửi thậm tệ, thì Thiên Trung bưng giận toan nhảy xuống dạy cho đối phương một bài học.

Nhưng Thiên Trung chưa kịp hành động thì đã nghe tiếng cười từ đâu đó vang lên nghe rền vang và một bóng người từ sau một chậu hoa bước ra, rồi phóng vút vào trong phòng.

o O o